

De Danske Filminstitut
Vognmagergade 55

Åbent brev

9. august 2024

Kære Bestyrelse:

Trine Nielsen
Poul Nesgaard
Marie Laurberg
Eva Novrup Redvall
Søren Schultz Jørgensen
Pernille Backhausen
Anders Budtz-Jørgensen

Jeg har skrevet til direktør Claus Ladegaard flere gange og inkluderet bestyrelsen på korrespondancen. I disse breve beskriver jeg, hvordan mit tv-projekt i Statsfængslet Vridsløselille, som endte med at få titlen, "Restaurant bag tremmer" til en værdi af over 10 millioner kroner, som jeg var den første i verden til at udvikle på Den Danske Filmskole, er blevet byttet rundt, eller nærmere blevet stjålet.

Jeg er i dag blevet diagnosticeret med PTSD og har siden tyveriet af et tv-koncept i 2012 været i psykisk dårlig stand. Et meget groft tyveri, godt dokumenteret af faktuelle beviser, er årsagen, og jeg mener, at jeg er et offer for en på forhånd planlagt og veludført forsættlig sammensværgelse, der omfatter forskellige former for ulovlige handlinger.

Mit forhold til direktør Claus Ladegaard har været belastet af en DR dokumentarfilm, som jeg skulle lave i Filippinerne om tyfoner med titlen "*De 1000 Tyfoner*". Men da jeg kom derned, var der ingen tyfoner. Jeg arbejdede for Claus, da han var leder af dokumentarafdelingen på Easy Film. Da kunden, Røde Kors, blev utilfreds, og jeg kommenterede dette, sagde Claus Ladegaard, at jeg aldrig skulle arbejde mere.

Det er herefter min oplevelse, at Claus Ladegaard bevidst sørger for, sammen med sine venner, at der bliver byttet rundt, eller stjålet et helt originalt koncept med et stort forarbejde, så hans ven Thomas Heurlin med hans firma Koncern Tv & Film i stedet kan gå ind og lave det samme projekt med de samme medvirkende i det samme fængsel.

I denne mail vedlægger jeg forløbet beskrevet samt, hvordan en udenlandsk advokat i EU ser de lovmæssige overtrædelser. Jeg har bedt Claus Ladegaard kommentere brevene, som er skrevet direkte til ham, men han har aldrig svaret. Alle andre har kommenteret brevene, herunder Claus Meyer, Thomas Heurlin, Anders Riis Hansen og Mette Hoffman Meyer.

Nu forlader Claus Ladegaard Filminstituttet i denne måned, jeg oplever at hans afgang har med denne sag at gøre, idet han meldte sin afgang 11 dage efter han fik kopi af brev skrevet til DRs generaldirektør (vedlagt), i brevet fremgår det tydeligt, hvad der er foregået og hvordan Claus Ladegaard med sine venner har byttet rundt.

Jeg vil gerne vide, hvordan bestyrelsen ser på sagen, og hvordan I foreslår, den løses så vi undgår sagen kommer for retten. Det er tredje gang man bytter rundt på mit arbejde, ting som jeg har udviklet som man forsøger på fjentligvis at overtage. Jeg oplever det som ondskabsfuldt og tyveri, særligt dette sidste tilfælde.

Som det fremgår, har oplevelsen været så voldsom, at jeg behandles for følgerne i dag. Alle brevene ligger samlet på www.resturantbagtremmer.com

Med venlig hilsen,
David Peter Fox

Baggrund/forøb

Banebrydende koncept udvikles

6.-8. november 2009 udviklede jeg et banebrydende koncept, som aldrig var set før. Det indebar at skabe en række tv dokumentar film, der fulgte indsatte i et dansk fængsel, mens de samarbejdede om et kulturprojekt, der senere kulminerede i en live publikum præsentation inde i selve fængslet (jf. bilag 1). Kerneideen var at resocialisere fangerne gennem en række tv-programmer og forberede dem til reintegration i samfundet. Det var aldrig sket før, jeg checkede på internettet, der eksisterede ikke noget lignende, aldrig var dette blevet lavet før. Udviklingen af ideen kommer ikke ud af det blå, men gennem flere års overvejelser. Jeg havde sat mig selv opgaven at skabe et tv-program, der kunne være direkte med til at løse sociale problemer, men det var først 7. november 2009, at ideen blev skabt på Den Danske Filmskole. Det skete på en efteruddannelse ledet af BBC producer Bob Long. Undervisningen foregik på Holmen på Den Danske Filmskole. Kurset hed: "How to sell your ideas to TV" Anden dag blev placeret i nogle grupper for at skabe ideer til tv, og jeg skulle lave noget med musik og så kom ideen, da vi bladede i en avis og så nogle omtaler af resocialisering. Bob spurgte hver enkelt, hvilken ide vi var

kommet frem med, så nævnte jeg ideen om at resocialisere de indsatte i et fængel gennem et kulturet projekt (muscial) og invitere publikum udefra ind for at se det. Bob Long var begejstret, da han hørte ideen i klassen og sagde, at ideen var bedre end nogen af os kunne forstå. Næste dag tilbød han sig selv til projektet og hjalp med at skrive det, han hjælp var stor med den erfaring han havde, udover han havde arbejdet i mange år for BBC havde han også vundet den anerkendte BAFTA Award for dokumentar.

Forarbejdet

Vi startede med at kontakte forskellige teatre, musicalakademiet osv. for at finde en instruktør og var i starten ude efter Peter Langdal. Det endte med, at jeg fik støtte fra Bellevue Teatret, og den kendte instruktør Kenneth Kreutzmann blev tilknyttet projektet. Samtidig med at vi ledte efter et hold til at lave produktionen både på film- og musik siden, kontaktede jeg Inspektøren i Københavns Fængsler, Peter Vesterheden, den 13. november 2009, og han anbefalede, at jeg tog kontakt til Statsfængslet Vridsløselille. Han mente, de var oplagte til formålet, da de havde erfaring med musik og sang. Fængselssystemet var fascineret af dette nye tiltag. Viceinspektør Marianne Secher, der selv sang opera, virkede betaget af ideen og inviterede uddannelsesafdelingen med til mødet, som foregik i et mødelokale i fængslet. Jeg udarbejdede herefter budget, en større projektbeskrivelse osv. Bob Long var med hele vejen. Herefter ansatte jeg min kusine til at søge penge til projektet hos adskillige fonde (jf. bilag 1, 4, 5). Marianne gav snart mulighed for, at vi kunne bruge Statsfængslet Vridsløselille som ramme for produktionen samt deres personale og indsatte. De indsatte kunne dog selv vælge, om de ville være med, men allerede i starten så det lovende ud, da flere gerne ville deltage (Bilag 1, 4 og 5: Projektbeskrivelse i samarbejde med Viceinspektør Vridsløselille Statsfængsel, Marianne Secher, se vedlagte oplæg).

Det er vigtigt at understrege, at det koncept, jeg kom med, var helt ny, også for Kriminalforsorgen. Aldrig før var der blevet optaget en række tv-dokumentarudsendelser på denne måde, hvor de indsatte inde i fængslet skulle samarbejde. Derfor tog det lang tid at overtale Marianne. En af de ting, der fik hende til at sige ja, var, at Bob Long havde et stort samarbejde med Scotland Yard og havde lavet flere udsendelser fra engelske fængsler. Marianne ville gerne se en video af disse tv-udsendelser, og derfor fik hun tilsendt en video, som Bob Long sendte. Da hun begyndte at tro på projektet 100%, gik der meget tid med møder og udarbejdelse af et oplæg, som kunne accepteres. I dag kan man gå ind i oplægget og se netop, hvor hun har tilføjet ting for at give endeligt tilsagn. Et af stederne er under sikkerhed, hvor hun blandt andet har tilføjet: "Operationel integritet: Vi vil give fængslets ledelse mulighed for at få fjernet ting i det endelige program, hvis det anfægter fængslets operationelle integritet". I bilag 1 ses et udkast til et oplæg, som er lavet til et møde med Marianne efter hendes ekstra ønsker. Da vi havde fået lov til at optage i fængslet til projektet med de indsatte, spurgte jeg, om vi kunne få publikum ind. Det sagde Marianne Secher nej til med det samme. Hun afviste det,

fordi det kunne man ikke, og det havde man heller aldrig gjort før. Hun henviste til, at man engang havde haft pårørende inde, men aldrig tilfældigt publikum. Jeg prøvede at overbevise hende ved at fortælle, at det netop var publikums dom, der var afgørende for de indsatte. Hvis folk kom ind og så, hvad der var blevet lavet, ville det have en særlig god effekt på de indsatte. Marianne tøvede. Hun forklarede, at alle skulle CPR-checkes inden. Jeg sagde, at det kunne vi godt, og at vi kunne udvælge publikum i god tid inden. Det nævner jeg, fordi det ikke kun var konceptet, der var nyt. Det var også enkeltdelene i det, som man aldrig havde set før i et dansk fængsel, eller andet sted i verden, og som der skulle tages stilling til og bedes om tilladelse til. Alle disse tilladelser fik vi, og de blev så overtaget af Koncern TV og DR uden, at vi fik noget at vide.

Udover tilladelserne og projektbeskrivelserne var der et stort arbejde med at koordinere og finde de rigtige folk både på filmholdet og på musicalholdet. Der skulle tages stilling til, hvordan filmene skulle forløbe. Hvordan skulle de filmes, hvilket udstyr skulle der bruges, og hvem skulle filme, klippe, producere osv. På musical-siden var der også mange spørgsmål om, hvordan det skulle opføres, og hvem der skulle lave musikken. Vi besluttede, at det skulle være standup-komikeren Per Vers, der skulle varme de indsatte op. Små og store ting skulle afklares i den store planlægning, og det krævede en del møder. Samtidig skulle alle deltagerne også have lavet kontrakter m.m. Udover dette skulle vi aftale lokaler, der kunne bruges under optagelserne, og endelig gik vi i gang med en proces, hvor vi skulle lære de indsatte at kende. Sammen med min tidligere kollega fra Nordisk Film, Ulf Laursen, begyndte vi at undervise i film inde i fængslet over to dage. Det var et større arbejde end forventet; dels skulle udstyret ind gennem en særlig indgang udenom visitationen, og dels skulle der også være en vagt til stede under hele seancen. Vi fik opstillet en PowerPoint og inddelte de indsatte i hold, så de hver havde en computer og et kamera, så de kunne lave film. Det var egentlig Bob Longs idé; formålet var, at vi skulle lære de indsatte at kende.

Alt var sådan set klart. Vi havde fundet en tv-station, DK4, som gerne ville lave programmet og havde givet en visningsgaranti. Nu var alt klart; vi skulle blot søge penge. I denne periode blev flere og flere personer knyttet til projektet, og en aften på DK4 ringer Stine Boe Jensen til Søren Rasted. Jeg taler ikke med ham personligt, men ifølge Stine vil han gerne deltage i det store projekt, men ønsker, at vi skal lægge produktionen over til DR, fordi han mener, at det fortjener at blive sendt der. Jeg er usikker på dette, da jeg tidligere har oplevet, at mine ting er blevet byttet rundt, som beskrevet i Peter Øvigs bog om BZ-bevægelsen. Her fortæller han, at jeg blev udsat for et komplot ved en tidligere film, hvor de lod produktionen overgå til en anden ved at holde pengene tilbage. Men fordi alle gerne vil have Søren Rasted med, beslutter jeg at ringe til DR næste dag. Lederen af DK4, Steen W. Pedersen, har sagt, at det er ok. Det er Anders Riis Hansen, der er redaktør på DR. Jeg kender Anders Riis Hansen i forvejen og har mødt ham hos Thomas Heurlin i deres selskab på Nørrebro. Jeg ved i dag, at han har været en del af Thomas' selskab, Koncern

TV. Det er også hos Koncern TV, at jeg møder Claus Ladegaard, som på daværende tidspunkt er i gang med at åbne en filmafdeling hos Easy Film, som ligger i Sølvgade. Jeg lærer Claus at kende, da vi sammen cykler hjem efter en middag hos Thomas Heurlin for freelancere. Jeg opholder mig en del hos Koncern, og det er her, Thomas introducerer Claus Ladegaard som sin samarbejdspartner. Dette sker, mens vi sidder og diskuterer, hvordan seertallene har været for forskellige udsendelser, også hos Easy Film.

Møde med DR, Anders Riis Hansen

Efter meldingen fra Søren Rasted ringede jeg til Anders Riis Hansen på DR og fortalte ham om ideen. Han syntes godt om den og inviterede os til et møde på DR. Vi var inviteret til et møde, fordi DR1 fandt projektet interessant. Vi fremlagde hele projektet for DR, herunder holdet og alle vores kontakter, også i Statsfængslet Vridsløselille. De havde ikke hørt om noget lignende, og det fandtes ikke nogen steder i verden på det tidspunkt. Fire personer deltog i mødet hos DR1: Nana Lind (producerassistent), Bob Long (BBC-producer og underviser), Stine Boe Jensen (mangeårig filmproducer) og jeg selv. Anders Riis Hansen, vores kontaktperson og redaktør hos DR TV, udtrykte sin støtte på mødet, idet han sagde ja til at finansiere 50 % af budgettet, som var på omkring 3,4 millioner kroner. Anders insisterede dog på, at Det Danske Filminstitut også skulle deltage og gentog det tre gange. Dette bekymrede mig på grund af tidligere negative erfaringer med Det Danske Filminstitut, hvor jeg følte, at mine ideer blev ombyttet og givet til andre. Anders Riis Hansen gav os et anbefalingsbrev, et letter of intent, til det foreslåede program i Statsfængslet Vridsløselille. Selvom produktionen kunne være lavet uden Det Danske Filminstitut, skulle vi nu ansøge Filminstitutet, som Anders Riis Hansen havde bedt om. I den efterfølgende periode deltager Anders Riis Hansen med at læse vores oplæg til Det Danske Filminstitut (Bilag 2: Oplæg tilsendt og kommenteret af DR TV med kommentarer fra Anders Riis Hansen).

Litterært og kunstnerisk værk

Dette projekt, som vi kaldte "Musical i Statsfængslet Vridsløselille", er ikke blot et dokumentar-tv-projekt; det er både et kunstnerisk og litterært værk. Hele processen anses som en kunstnerisk rejse, hvor de indsatte samarbejder med professionelle instruktører, scenografer og musikere. Kernen i dette projekt er troen på, at alle, uanset deres omstændigheder, har evnen til at skabe kunst. De indsatte får en unik mulighed for at skrive deres egne tekster og dele de rå og autentiske historier om deres liv inden for fængslets mure. Disse fortællinger udarbejdes i samarbejde med den talentfulde Loise Adrian og den dedikerede instruktør Kenneth Kreutman samt til musik af Søren Rasted og flere andre. Kulminationen af denne kreative proces var tænkt udgivet, enten i bogform eller på en CD, så disse individers stemmer kunne nå et bredere publikum i musik og bogform. Projektets fundament er bygget på princippet om, at vi alle kan skabe kunst. Ved at fokusere på de indsattes historier og den ramme, inden for hvilken denne kunst skabes, opstår der noget virkelig nyt og kraftfuldt. Vores mål var at opnå et højt kunstnerisk niveau, og derfor var en række

professionelle involveret i processen. Samarbejdet mellem deltagerne og de professionelle skulle sikre, at det endelige produkt ikke kun har høj kunstnerisk værdi, men også er dybt autentisk og bevægende. Dette projekt demonstrerede, at kunst kan blomstre på de mest uventede steder, og at det kan tjene som et kraftfuldt værktøj til personlig udtryk og samfundsmæssig refleksion.

Filmverdenen

Filmverdenen er en meget lille verden, hvor de fleste kender hinanden, og de, som tager sig af bevillingerne på Det Danske Filminstitut, kommer alle fra branchen. De, der tildeler pengene, ansættes af direktøren og sidder i samme hus som ham, og han underskriver deres bevillinger til sidst. Efter mange års arbejde med tv, blandt andet i DR, kom jeg på Den Danske Filmskole, som var min indgang til filmmiljøet. Desværre blev jeg slået i ansigtet af min lærer Arne Bro, fordi han ønskede, at jeg skulle klippe min afgangsfilm anderledes end jeg ønskede. Filmen blev ellers godkendt af et panel, blandt andet bestående af filmfotograf Andreas Fischer Hansen og Arne Bro selv, til produktion, men resultatet af filmen kom bag på Arne Bro, og han krævede den klippet om, selvom Røde Kors' tolk og læge Fatuma Ali modsatte sig. Arne Bro begyndte samtidig at fraråde mig på Filminstitutet ved at sige, at jeg var den værste elev, han havde haft, ifølge min bror. Jeg oplever nu, at flere projekter bliver aflyst, bl.a. et projekt jeg lavede sammen med Rumle Hammerich om en filmfestival. Jeg skrev en klage mange år senere, men fik aldrig svar, fordi Den Danske Filmskole kaldte det en personalesag, og jeg kunne derfor ikke få svar på, hvad min klage endte med. Jeg er stadig i korrespondance med skolens leder. Jeg har meldt Arne Bro til Københavns Politi for vold.

Gentagne tyverier

Jeg har flere gange været udsat for uretfærdige ordvekslinger, og det er afgørende for mig, at denne sag kommer for retten. Det er bydende nødvendigt at stoppe den ondskabsfulde chikane. Den danske forfatter Peter Øvig, kendt over hele landet for sine dokumentariske beskrivelser, inkluderede mig som nævnt tidligere i sin bog om BZ-bevægelsen fra 2016. I kapitlet med titlen "Filmen der blev væk" skrev han historien om, hvordan en konsulent, Jakob Høgel, der i dag arbejder på Den Danske Filmskole, havde manøvreret rundt i mit projekt og afleveret det til en anden. Peter Øvig fortalte mig direkte, at jeg havde været offer for et komplot. Han sagde direkte, at jeg var blevet udsat for et "komplot fra venstrefløjten". Kort fortalt var der givet støtte til den originale idé med at opsøge BZ'erne for at se, hvordan de havde bosat sig. Produktionen skulle igen deles mellem Det Danske Filminstitut og DR1, men undervejs trak møderne ud, og da jeg kom til møde med konsulent Jakob Høgel, fortalte han, at der var kommet en tilsvarende ansøgning ind med de samme medvirkende og samme historie. Han spurgte mig, hvilken produktion jeg syntes, han skulle støtte? Resultatet blev, at Filminstitutet skiftede og lod en anden lave min idé og gav herefter et kæmpe beløb i støtte. Peter Øvigs bog hedder "BZ: Du har ikke en chance - tag den! : et familiedrama", og det kapitel, hvor min historie beskrives, hedder "Filmen der forsvandt". Ifølge Peter Øvig var der blevet fjernet

noget fra akten hos DR, som han havde fået indsigt i. Derfor er det stadig uklart, hvad der er sket med filmen, men der er altså lavet en ny i stedet.

En lignende hændelse fandt sted i 2001 under udviklingen af VideoMarathon, som jeg organiserede. Filminstituttet afviste at støtte vores projekt, som var det første af sin art i hele verden, men Odense Filmfestival kopierede i stedet konceptet fra vores hjemmeside og lavede et identisk projekt til Odense Filmfestival. Jeg kontaktede festivaldirektøren, Christian Braad Thomsen, og klagede og forklarede derefter situationen til min advokat, Peter Schønning. Christian Braad Thomsen var villig til at ændre varigheden for de færdige film, men ellers sagde han, at han havde ret til at kopiere vores projekt. Vi valgte ikke at gøre mere ved sagen og fortsatte vores projekt.

De 1000 Tyfoner og Claus Ladegaard

Disse ting er med til, at jeg gennem 20 år lever i frygt for, hvad der skal ske, hvis jeg indsender en ansøgning til Det Danske Filminstitut. En af de vigtigste begivenheder, der bliver udslagsgivende for det videre forløb, sker i forbindelse med en udsendelse om Røde Kors på Easy Film. Den nuværende direktør for Det Danske Filminstitut, Claus Ladegaard, var som tidligere beskrevet direktør hos Easy Films dokumentarfilmsafdeling, og det var i denne periode, jeg lærte Claus at kende. Vi mødtes som sagt til en fest hos Thomas Heurlin, hvor Anders Riis Hansen også deltog. Jeg blev blandt andet ansat hos Easy Film til at lave en dokumentarfilm om tyfoner på Filippinerne (Bilag 3: Claus Ladegaards attest på projektet, "Tusinde Tyfoner", Easy Film). Jeg rejste til Filippinerne for at optage filmen, men desværre var der ingen tyfoner, som lovet i opgavebeskrivelsen, da jeg ankom (Bilag 6: Beskrivelse af udsendelse, "De Tusinde Tyfoner", Easy Film). Jeg måtte derfor, efter flere dages kørsel for at finde tyfoner med Røde Kors, lægge historien om, så den handlede om et væveprojekt.

Projektet endte i en masse ekstra arbejde, fordi Easy Film havde fået Røde Kors til at betale en del af filmen, men de var ikke tilfredse med væveprojektfilm. Det er en usædvanlig situation, fordi DR TV aldrig lader en forening bestemme indholdet, og det er også usædvanligt, at man "sælger" en historie uden at have undersøgt den ordentligt, dvs. at der faktisk er tyfoner i den pågældende periode og de steder, man skal besøge. Normalt tillader man heller ikke sponsorer på dokumentarer på DR. En del af forklaringen er måske, at Easy Film er kendt, og at Claus Ladegaards kone, Mette Davidsen-Nielsen, er en kendt redaktør på DR i den periode, hvor man giver grønt lys til at sætte optagelserne i gang til disse i alt 20 dokumentarfilm hos Easy Film. Røde Kors har sagt god for vævehistorien, det har Easy Film også, men i København synes Røde Kors ikke, de har fået det, de har betalt for (Bilag 5: Fax fra Røde Kors til Easy Film, ønsker om ændring af tv-program). Filmene bliver dog færdige efter mange omklipninger, som Røde Kors bestemmer. Da jeg kommenterer dette, bliver Claus Ladegaard meget vred og truer efterfølgende med at hindre min filmskaberkarriere. Claus siger direkte, "Du kommer aldrig til at arbejde mere" (Bilag 6: Åbent brev til Claus Ladegaard).

Afvisning efter afvisning på Det Danske Filminstitut

Efter vi har gennemarbejdet vores oplæg, endda med Anders Riis Hansens deltagelse, søger vi derefter Det Danske Filminstitut gennem konsulentordningen. Claus Ladegaard er nu blevet områdechef på Det Danske Filminstitut, og vi får det ene afslag efter det andet af konsulenterne Michael Haslund og Jesper Jack. Vi når ikke engang at mødes med konsulenterne, selvom DR har sagt, at de vil støtte med 50 %. Det overrasker os alle meget, Jesper Jack har endda været i praktik i London med Bob Long på BBC. Det er meget usædvanligt, idet vi alene søger om udviklingsstøtte, dvs. støtte til at udvikle formatet. Men vi bliver afvist igen og igen. Chefredaktør Claus Christensen af filmtidsskriftet EKKO påpeger i en samtale, jeg har med ham, at Claus Ladegaard har indflydelse på alle tilsagn fra konsulenterne, dvs. hvem der modtager støtte og hvem der ikke gør. Herudover er både Jesper Jack og Michael Haslund tætte venner af Arne Bro, som det fremgår af bilag 25. Vi vender tilbage til Anders Riis Hansen og fortæller nu, at "kassen er tom". Han henviser til Mette Hoffman Meyer, der ifølge Anders sidder på pengekassen. Der kan ikke komme penge fra DR længere, idet forudsætningen var, at der skulle komme penge fra Det Danske Filminstitut. Jeg spørger Anders Riis Hansen hos DR, om vi kunne få en mindre støtte på kr. 500.000, og så kunne vi selv søge resten andre steder, men det er nu helt lukket. Der kan ikke blive noget samarbejde længere, ingen penge. Det undrer mig, fordi DR ofte arbejder uden Det Danske Filminstitut og derfor giver det ikke nogen mening. Anders Riis Hansen ønsker os held og lykke og skriver, "pøj, pøj". Anders Riis Hansen fortæller ved samme lejlighed, at han faktisk ikke var interesseret i at lave projektet fra starten, men han udelukkende var interesseret i at møde Bob Long. Dette undrer mig, jeg forstår godt hans interesse i at møde Bob Long, men har svært ved at tro, at alt dette er blevet sat i gang, uden at han har haft interesse i projektet fra starten (Bilag 7: Åbent 1. brev til DRs generaldirektør Bodil Maria Rørbye Rønn).

Vi går videre i god tro, da DR ikke længere vil støtte Herefter går vi sammen med Steen W. Pedersen, programleder på DK4, og søger om det samme projekt gennem Public Service-ordningen på Det Danske Filminstitut (en ordning som DR ikke kan søge). Jeg håber, at det vil skabe forståelse for at sidde i et udvalg som Public Service. Vi søger udviklingsstøtte. Vi mødes med et lille panel på DFI, heriblandt Torben Hansen, en svensk kvindelig deltager og Claus Ladegaard, men erfaringen ved mødet bliver ubehagelig. Blandt andet får vi at vide på bevillingsmødet, som jeg husker det, at vi ikke er de rigtige til at lave den, og billedsiden er kedelig osv. Jeg bliver igen og igen spurgt af Claus, hvad jeg vil med programmerne, og siger, at det er et forsøg på at resocialisere de indsatte.

Efter mødet samledes vi nedenunder Gothersgade foran Det Danske Filminstitut. Efter mødet var deltagerne fra vores side Steen Andersen, Mai Breinholt Heldam og Sine Boe Jensen, og vi er alle enige om, at mødet har været ubehageligt, og lederen af DK4, Steen W. Pedersen, vil skrive en klage til Claus Ladegaard. Jeg overtaler Steen W. Pedersen til blot at ringe, hvilket han gør. Claus Ladegaard mener dog ikke, at der er sket noget usædvanligt, da han har haft en samtale med Steen W. Pedersen. Vi bliver afvist igen for tredje gang, og vi søger alene om støtte til

udviklingen af projektet. Det er højst usædvanligt både at komme med støtte fra DR, tilsagn fra medvirkende og tilladelse til at bruge en hel institution som Statsfængslet Vridsløselille til optagelserne. Herudover var projektet nyt, ikke kun i Danmark, men i hele verden, aldrig set før.

DR, Koncern TV og Film og Claus Meier går hemmeligt ind og laver det samme koncept Filminstruktør Katia Forbert Petersen, som jeg har kendt gennem mange år, ringede til mig og fortalte, at DR og Koncern TV & Film nu var gået i gang med at lave det samme i samme fængsel. Katia ville helst mødes for at fortælle, hvad der foregik. Vi blev enige om at mødes på Østerbro ved søerne ved Den Franske Cafe. Vi satte os udenfor, og så begyndte Katia at fortælle, at de havde sat produktionen i gang med DRs kok Claus Meier. Endvidere brugte DR nu de samme medvirkende, som vi havde aftaler med. Thomas Heurlin kopierede ikke bare ideen, men bearbejdede den også og brugte samme sted, Statsfængslet Vridsløselille, og flere af de samme indsatte. Herudover fortalte Katia, at de arbejdede meget hurtigt og valgte at springe flere led over, som fx casting, for at få lavet optagelserne hurtigst muligt. Jeg forsøgte at kontakte Marianne Secher, men hun svarede ikke på hendes telefon. Thomas leder firmaet Koncern TV, som skal lave produktionen. Det er det samme firma, som Anders Riis Hansen har været med til at oprette. Det vil sige, de kender hinanden rigtigt godt.

Vi fortsatte i troen på, at retfærdigheden ville ske fyldest med dette fantastiske projekt, som var udviklet på Den Danske Filmskole, men nu kom den store overraskelse. I forbindelse med klargøring af vores fjerde ansøgning til Det Danske Filminstitut, ville vi optage de medvirkende indsatte i fængslet. De skulle dels fortælle om deres forventninger til deres medvirken, men også afprøve sange osv. Marianne havde fundet en dag i kalenderen, hvor vi kunne komme. Holdet skulle CPR-verificeres, og videoudstyret skulle ind gennem en særlig indgang. Det er helt almindeligt, at man producerer en trailer med en ansøgning for at vise, at man er klar. Vores nye samarbejdspartner, DK4, havde betalt for dette, og vi kom med et fuldt hold og en masse udstyr.

Mens holdet ventede, var jeg inde og sige hej til Viceinspektør Marianne Secher. Hun sad på sit kontor. Det var første gang, jeg så korleder Louise Adrian på kontoret. Nu var hun der sammen med Marianne. Jeg forklarede, at vi glædede os til at gå i gang med optagelserne, som skulle finde sted i kirkerummet, hvor koret altid arbejdede med deres sang med Louise. Pludselig kom overraskelsen. Louise vendte sig mod Marianne og spurgte, om der ikke var noget, hun havde glemt at fortælle. Marianne rømmede sig. Der opstod en pause. Så forklarede Marianne Secher, at DR også skulle i gang med en dokumentarserie, hvor de indsatte skulle resocialisere sammen med Claus Meyer. Da jeg hørte, at de arbejdede med DR nu, spurgte jeg Marianne, mens Louise Adrian sad på kontoret, om de også skulle optage en dokumentarserie om resocialisering af fangerne? Og om dette program også skulle have gæster ind i fængslet udefra, hvilket jeg havde fundet på. Noget jeg havde brugt meget tid på at overbevise fængselsledelsen om. Hvordan kunne Marianne pludselig gøre dette, og hvad havde Heurlin mon sagt, som havde fået hende til det?

Hvordan kunne han mon få hende til at skifte? Jeg spurgte så, om de også skulle have almindelige mennesker ind og kiggede på Marianne, og hun nikkede. Det vil sige, at det, jeg havde udviklet på Filmskolens efteruddannelse, skulle de nu lave. Ja, så var alt jo taget fra det koncept, vi havde lavet, og det var nu stort set uden værdi.

Grunden til, at jeg havde fundet på, at almindelige mennesker skulle ind, var, at dette ville skærpe resocialiseringen, som jeg så det. Ideen blev udviklet og står i det meget tidlige oplæg længe inden DR havde møde med os, og længe inden DR valgte at lave det samme i det samme fængsel, som jeg ser det. Ved at almindelige mennesker skulle ind, skulle de indsatte bedømmes, og håbet var så, at det omgivende samfund ville vise deres accept. Da jeg nævnte det første gang for fængslet, var de næsten chokerede og forklarede, at det havde man aldrig gjort før. Man havde tidligere haft pårørende inde, men ikke almindelige borgere. Først var svaret delvist nej. Det blev en lang diskussion, Marianne forklarede, at det ville kræve, at alle dem, der kom ind, blev CPR-checket i god tid inden. Det er normalt, hvis folk skal arbejde i fængslet eller være der, at man laver denne undersøgelse for at sikre, at folk ikke har været straffet. Vores filmhold var også igennem en sådan undersøgelse flere gange. Jeg sagde til Marianne, at det var i orden, vi kunne invitere folk på forhånd, derfor ville det kunne lade sig gøre. Der gik dog flere dage, inden hun kunne sige ja til dette. Tidligere BBC-producer, Bob Long, fulgte projektet på sidelinjen, og jeg forklarede ham, hvordan møderne gik. Der gik nogen tid, så en dag sagde Marianne, det kan vi godt. I må gerne. Vi kan godt lade almindelige mennesker komme ind til jeres projekt. DR brugte præcis den samme idé mere end et år efter, vi havde præsenteret netop denne idé for DR. DR inviterede folk ind i Statsfængslet til spisning, som jeg havde skabt og fået tilladelse til.

Thomas udnyttede sine forbindelser til at presse fængselssystemet til at samarbejde med ham i stedet. Det resulterede i, at DR1 lavede og sendte tv-programmet, der fuldt ud var baseret på det samme koncept, som jeg tidligere havde indsendt til dem. Indsendelsen er veldokumenteret og er lavet på en åbenlys og eksplicit måde. Den danske filmbranche er et lille, isoleret samfund, hvor Filminstitutets direktør har betydelig indflydelse som den mest magtfulde person, hvilket fremhæves af chefredaktør Claus Christensen af filmtidsskriftet EKKO, der også har oplevet meget tætte bånd mellem Claus Ladegaard og Thomas Heurlin. Han forklarer, at han undrede sig over, hvordan Claus pludselig holdt hånden over Thomas Heurlin i en artikel i 2018 om de "misbrugte film børn". Anders Riis Hansen, vores DR TV-kontakt, er ikke kun ven med Thomas Heurlin, men har også været med til at etablere Thomas' firma, Koncern TV, som nu i det skjulte overtager vores produktion i fængslet. Derudover er Anders Riis Hansen ven med direktør Claus Ladegaard. Anders Riis Hansens tidligere kone, Malene Flindt Pedersen, som han deler selskabet Hansen & Pedersen med, har arbejdet tæt sammen med Claus. Anders Riis Hansen tager møder med os på DR, mens hans kone, Malene Flindt Pedersen, sidder med til møderne på Det Danske Filminstitut og har faktisk deltaget i vores

møde på instituttet. Thomas Heurlin har desuden et tæt forhold til Mette Hoffmann Meyer og lavet mange tv-produktioner sammen med hende (Bilag 19).

Tilbagebetaling af støtte

Til sidst blev vi tilbudt udviklingsstøtte fra Det Danske Filminstitut, men det var meget sent. Optagelserne var allerede begyndt med DR og Thomas Heurlin, hvor Claus Meyer nu skulle resocialisere de indsatte efter mit koncept. På et møde om tilbagebetaling af vores støtte, fordi vi ikke kunne starte, som jeg deltog sammen med Steen W. Pedersen og Stine Boe Jensen, observerede jeg, at Claus var opsat på at sikre, at jeg forstod, at dette var gengældelse. Røde Kors-leder, Barbara Gram, havde flere år forinden udtrykt utilfredshed med den færdige film om tyfoner i Filippinerne, da den ikke levede op til løfterne fra Claus Ladegaard, hans kollega Esben Halding og Easy Film. Hun bemærkede, at hendes medarbejder, Jørgen Kristensen, der deltog i filmen, vist havde "røde ører", et idiosynkratisk og gammeldags udtryk. Under mødet gentog Claus Ladegaard denne sætning, mens han så mig direkte ind i øjnene. Han sagde, at kriminalforsorgen må have "røde ører". Jeg havde antaget, at hans vrede var forsvundet over tid, men det blev tydeligt, at det ikke var tilfældet. Udtrykket "røde ører" er meget usædvanligt, og for mig var det en direkte reference til mødet med Røde Kors mange år tidligere. Det stod klart for mig, at denne handling blev udført som en form for straf af Claus Ladegaard.

Møde med DR med en advokat, Peter Schønning

Jeg skrev så til DR om, hvad jeg betragtede som svindel. Vi blev enige om et forlig, og jeg tog min advokat gennem 10 år, advokat Peter Schønning, med til mødet. Både Mette Hoffmann Meyer og Gitte Tækker deltog i mødet. Jeg startede med at tale om problemet, hvorefter Gitte, der ikke kendte til sagen, gav udtryk for finansiering og sagde, er der andre, der er bekymrede for at gøre det samme i samme fængsel? Mette Hoffmann Meyer var dengang chef for co-produktion i DR, og ifølge Anders Riis Hansen var det hende, der sad på penge-kassen. Mette Hoffmann Meyer vidste godt, hvad der foregik fra starten, men afviste, at DR ikke havde lov til at gøre dette, altså kopiere konceptet og gå ind i samme fængsel og lave det uden, at vi fik noget at vide. Hun sagde, det var noget andet, de lavede. Da jeg bad om at se oplægget inden, måtte jeg ikke få det at se. Kriminalforsorgen kaldte de to ideer identiske.

Da jeg forklarede hende, at vi nu fik støtte fra Det Danske Filminstitut, nægtede hun fortsat at samarbejde. Mette Hoffmann Meyer kendte til den oprindelige idé kort efter vores første møde, hvor Anders Riis Hansen sendte en mail til Mette Hoffmann Meyer med cc, så hun vidste det. Via mail spurgte Anders Mette, om der var noget lignende, men det var der ikke. Mette sendte et forslag, men der var ikke noget, der kunne minde os om det. Mette har et tæt forhold til Thomas Heurlin, hvilket blandt andet kan ses af deres korrespondance på Facebook (Bilag 18; Facebook-post om deltagelse i Thomas' fest og tidligere samarbejder, der går 30 år tilbage i tiden).

Under mødet sagde Peter Schønning, at DR havde bevisbyrden, men Mette Hoffmann Meyer ønsker ikke at sige, hvem de har fået ideen fra. Ifølge DR var det Claus Meyer, der var kommet med ideen om at resocialisere i Statsfængslet i Vridsløselille. Jeg har forsøgt at skrive til ham og DR, men ingen har svaret (Bilag 23 + 24: Åbent brev til Claus Meyer).

Efter alt dette forlod Mette Hoffmann Meyer DR og begyndte at arbejde for WHY Foundation med kontor i Vognmagergade hos Det Danske Filminstitut.

Ond tro

De involverede parter skjulte ikke deres ondsindede hensigter. Da jeg spurgte, hvordan de kunne retfærdiggøre deres handlinger, svarede Thomas Heurlin, at jeg havde lavet "noget". Selvom han ikke præciserede, hvad han mente, udledte jeg, at han hentydede til en udtalelse fra Claus. På samme måde, da jeg betroede Mette Hoffmann Meyer, at jeg var ved at blive syg af, hvad der foregik, indikerede hun, at jeg også havde gjort noget forkert, hvilket fik mig til at tro, at det var en form for straf. Det var min oplevelse, at ombygningen, eller tyveriet, skete bevidst for at forhindre, at jeg skulle lave den. Derfor blev jeg uretmæssigt frataget et projekt til flere millioner, formentlig på grund af en samtale med Claus Ladegaard, som havde næret vrede mod mig i mange år (Bilag 10: Åbent 2. brev til DRs generaldirektør Bodil Maria Rørbye Rønn). De involverede parter skjulte ikke deres ondsindede hensigter.

Det er værd at bemærke, at jeg også kontaktede fængselsbetjentene og fik samtykke fra viceinspektør Marianne Secher. Hun var meget interesseret i ideen, og de indledende forhandlinger med fængselsfunktionærerne lykkedes. Efter at DR1 og Koncern TV stjal mit koncept og udsendte tv-programmet fra fængslet, der var baseret på mit koncept, mistede fængslet interessen for andre lignende projekter, og på trods af mine efterfølgende bestræbelser var jeg ikke i stand til at opnå noget samarbejde med fængslet eller med viceinspektøren, som pludselig blev svær at få fat i. Marianne Secher er også fængselsfunktionær, der efterfølgende drev det stjalne projekt sammen med DR1.

Jeg mener, at denne situation udgør et tilfælde af intellektuelt tyveri af konceptet, som jeg opfatter som et kunstnerisk værk såvel som et tv-program. Som nævnt var konceptet banebrydende i sin natur, oprindeligt udviklet af mig på Den Danske Filmskole foran 20 elever. Det ser ud til at være en bevidst tilegnelse af indflydelsesrige personer med tætte forbindelser, som har overtaget min idé. Dette er ikke en isoleret hændelse; lignende fjendtlige overtagelser af mine koncepter har som nævnt fundet sted to gange før. Vores projekt havde oprindeligt til formål at skabe en musical fremført af fanger i statsfængslet og invitere offentligheden til at se. Tv-programmerne blev oprindeligt ledet af den anerkendte instruktør Kenneth Kreuzmann, som blev hyret til projektet og godkendt af fængselsmyndighederne. Men da DR i det skjulte tog over, erstattede de ham med deres stjernekok, Claus Meyer. I stedet for at lade de indsatte skabe en musical baseret på deres egne historier, skiftede det nye fokus til at lære dem at lave mad.

DR Pressemeddelelse

I deres pressemeddelelse meddelte DR, at projektets hensigt var at resocialisere fangerne, hvilket afspejler det oprindelige formål med vores projekt, som vi udviklede som det første af sin slags i verden. Claus Meyer, der er meget populær i DR, begyndte senere sit eget madlavningsprogram der. Han hævdede at have hentet ideen fra Italien, men på trods af vores henvendelser har hverken han eller DR fremlagt dokumentation for denne påstand (Jf. bilag 19-22: mails til DR i 2011 og bilag 23 + 24: åbent brev til Claus Meyer og hans svar).

Kernen i konceptet er at resocialisere for åben skærm, hvilket giver de indsatte mulighed for at samarbejde, lære og skabe noget af værdi for omverdenen. Resocialisering er den proces, hvorigennem individer omprogrammeres til at acceptere og overholde samfundets normer og værdier, efter at de er blevet isoleret eller fjernet fra samfundet i en periode. I forbindelse med indsatte sigter resocialisering mod at integrere fanger tilbage i samfundet efter deres løsladelse, hvilket sikrer, at de kan fungere som loydlige borgere. Denne innovative tv-idé, som nu er blevet kopieret, omfattede også at invitere offentligheden ind i fængslet for at observere og godkende de indsattes arbejde.

Derfor var konceptet ens

Uanset om de indsatte får til opgave at skabe en restaurant, producere en musical eller bygge en bro, forbliver det underliggende koncept konsekvent. Dette perspektiv danner grundlag for min tilgang til projektet. Vores oprindelige plan var, at de indsatte skulle producere en musical med et publikum til stede. De københavnske fængsler anbefalede dette specifikke fængsel, fordi det allerede havde et etableret kor. Inden vi pitched ideen til DR1, sikrede vi os en aftale med fængslet og samlede et dedikeret team med blandt andre BBC-producer Bob Long og producer Stine Boe Jensen. Vi samarbejdede med fængslet om at udvikle en gennemførlig projektbeskrivelse, og jeg igangsatte workshops i fængslet for at sætte mig ind i de indsatte. For at føre konceptet ud i livet har jeg gennemført en lang række møder og brugt mange måneders arbejde på projektudvikling og forskning. Jeg organiserede møder og besøg i fængslet, og projektet fik i første omgang grønt lys fra fængselsfunktionærerne. Jeg brugte også meget tid på at søge efter midler. Mit arbejde intensiveredes markant efter at have fået den første tilladelse fra fængslet. Vi samlede medarbejdere og gennemførte forskellige typer møder for at skaffe midler. Vi begyndte også at samle filmholdet og lavede andre organisatoriske arrangementer.

Prøvede at få hjælp

Jeg har haft flere møder med min advokat og tv-stationen DR1. Min advokat, Peter Schønning, specialist i rettigheder, har repræsenteret mig i mange år. På trods af mine anstrengelser har jeg mødt modstand fra alle sider, også i den fagforening jeg var medlem af. Mine bestræbelser på at søge juridisk bistand er blevet afvist, hvilket

har gjort processen utroligt udfordrende. Jeg har været udsat for trusler og advarsler om, at jeg aldrig ville arbejde i branchen igen, hvis jeg udtalte mig.

Jeg startede med at kontakte vores fagforening, Danske Filminstruktører, for at få hjælp, men oplevede pludselig en ubehagelig behandling fra lederen Sandra Piras. Hun foreslog, at vi skulle holde mødet alene, og da vi sad sammen uden andres påhør, spurgte hun, om jeg ikke var blevet for gammel til at lave film, og fortalte herefter om den sorte liste og hvor svært det er for nogen at blive udelukket i branchen. Hun nævnte eksempler på andre, der er blevet udelukket, og sagde, at hun forstår, at det kan være meget hårdt. Jeg har skrevet et åbent brev om forløbet af, hvad der skete på mødet (Bilag 11: Åbent brev til Danske Filminstruktører, Sekretariatschef Sandra Piras).

Der indkaldes til nyt møde med Lars Krag og Mette-Ann Schepelern. Lars er jurist og ansat hos Danske Filminstruktører. Han synes ikke, at DR gjorde noget galt, og det koncept, han tidligere havde sagt var ens, var nu vidt forskelligt. Jeg prøver andre advokater, men min egen advokat ville ikke tage sagen. Andre advokater viste først interesse, men fik så kolde fødder. Der er ingen, der har lyst til at tage sagen, selvom de godt kan se, at der er noget galt.

Jeg kontaktede pressen og talte med skribenten på Jyllands-Posten, og i dag forfatter, Jesper Stein. Jeg genfortalte, hvad der var sket på deres kontor på Rådhuspladsen hos Jyllands-Posten. Der var to journalister til stede, Jesper Stein og hans kollega. Her foreslog de, at vi skulle se på, hvad der foregik inde på Filminstituttet. De brugte ordet "snuse", og spurgte om de skulle snuse til, hvad der foregik inde på Filminstituttet. Det er svært at forklare, hvor grænseoverskridende det er, bare at tage mødet, når man hele sit arbejdsliv har fået at vide, at man ikke må sige noget om noget. Jeg blev særlig nervøs, når en ven på det kraftigste frarådede mig at gå videre til pressen. Kort efter mødet sad vi i min lejlighed i Adelgade, og her insisterede en ven på, at jeg omgående skulle skrive på messenger, at artiklen skulle stoppes. Udsigten til at blive helt udelukket, fik jeg igen og igen gentaget af venner. Jeg var rystende nervøs for konsekvenserne. Jeg har, indenfor de seneste år, forsøgt at kontakte filmbladet EKKO, men valgte at trække mig, da jeg forstod, at bladet finansieres 80% af Det Danske Filminstitut.

Hvornår startede tyveriet?

Det er klart, at det øjeblik Koncern TV sammen med DR i hemmelighed går ind og laver det samme koncept, sker tyveriet. Inden dette skete, var der en ombytning i gang. Jeg startede faktisk med at samarbejde med DK4 af frygt for, hvad der kunne ske på DR, men under et af møderne ringede vores produktionsleder Stine Boe Jensen til musikeren Søren Rasted og spurgte ham, om han ville deltage i opsætningen. Hun refererede samtalen; jeg talte ikke direkte med Søren Rasted, samtalen blev refereret til os andre, og hvis Søren Rasted skulle være med, ville han gerne have, at vi lavede det hos DR1. Dette var grunden til, at vi tog kontakt til DR. Jeg frygtede hele vejen, hvad der kunne ske. Jeg havde mødt Anders Riis Hansen i forvejen og ringede til ham som redaktør, og så kom mødet i stand på DR.

Min professionelle baggrund

Med stor erfaring som professionel har jeg bidraget til adskillige projekter. Jeg startede med at lave tv, da jeg var 22 år gammel, og har lavet mange programmer og indslag. Herunder har jeg lavet dokumentarer til nationalt tv og Det Danske Filminstitut. Jeg har også arbejdet som journalist for DR1's Dokumentargruppen, Montagegruppen og ligeledes lavet børneprogrammer for B&U afdelingen. Endelig har jeg koordineret en temaaften for DR2, hvortil jeg lavede alle indslag og inviterede gæsterne. Jeg har siden lavet programmer for blandt andet Københavns Universitet, Museum for Udendørs Kunst og for DK4.

I et årti samarbejdede jeg som projektleder om VideoMarathon-projektet hos Nordisk Film, Nordens største produktion. Dette koncept, som jeg udviklede i 2001, udfordrer deltagerne til at producere en film inden for 48 timer. Idéen, som blev opfundet, har nu vundet international indpas verden over som "48 hour film project." Jeg har med succes produceret begivenheden samtidigt i Sverige, Danmark og Norge, med udsendelser på nationalt tv i alle tre lande. I 2013 udviklede jeg konceptet "Talking Statues", som siden har spredt sig til mange byer verden over, herunder London, Boston, New York, Paris, Rom og Dublin. Dette innovative projekt bringer statuer til live gennem smartphone-teknologi. I dag fungerer jeg som produktionsleder for den internationale udvidelse af Talking Statues, som lancerer to nye "Talking Statues" i New York til august. Udviklingen af denne idé skete første gang i Danmark og er i dag spredt ud over den vestlige verden (www.talkingstatues.com).

Hvorfor retssagen?

Der er flere grunde til, at dette problem er væsentligt og berettiger retslige skridt. For det første er uautoriseret brug af andres arbejde blevet et udbredt problem i vores branche. Personligt har jeg stået over for betydelige tab på grund af dette, herunder store økonomiske tab, mit firmas sammenbrud og en diagnose af en psykisk lidelse, som jeg stadig lider af. Det er ikke lovligt at tage andres arbejde, og jeg ønsker en kompensation. En retssag kan desuden hjælpe med at fremhæve dette problem, forhindre fremtidige hændelser og bidrage til at forbedre hele branchen.

DR1 overtog ikke kun mit projekt, men ødelagde også vores muligheder for senere at lave projektet ved at bruge det samme fængsel og samarbejde med de samme indsatte. Jeg brugte en betydelig mængde tid på projektforberejelse og mistede personlig anerkendelse for det oprindelige koncept. Derudover håber jeg, at denne sag vil hjælpe mig med at komme mig over min sygdom, som gjorde mig uarbejdsdygtig og resulterede i mit firmas konkurs og efterfølgende tab af indkomst. De grove handlinger mod mig har været så alvorlige, at de resulterede i betydelige psykiske problemer med alvorlige konsekvenser med diagnosen PTSD. Jeg blev sygemeldt og startede på en uddannelse på Københavns Universitet, hvor jeg siden 2020 er blevet tildelt SPS (SPS skal sikre, at elever og studerende kan uddanne sig på lige fod med andre, selv om de har en funktionsnedsættelse) (Bilag 15 og 16: Udtalelser fra psykiater rettet til Københavns Universitet). Jeg har netop for 3 dage siden, den 23. juli 2024, været til konsultation hos min psykiater og fået udskrevet ny medicin (Bilag 17).

Erstatning og kompensation

Først og fremmest beder jeg om erstatning for 3 års arbejde. Ligeledes anerkender DR1 min personlige ære i at lave deres fængsels-tv-program og lod mig producere en anden type tv-projekt for at kompensere for manglende anerkendelse af mit ejerskab af konceptet i Statsfængslet Vridsløselille (Bilag 12: Åbent 3. brev til DRs generaldirektør, Bodil Maria Rørbye Rønn).

Dokumentation

Sagen er grundigt dokumenteret, og jeg har nået ud til alle involverede for at konfrontere dem med, hvad der skete. Igennem forløbet har adskillige kolleger været engageret, både under idéstarten og ved efterfølgende møder. Der er også skriftligt materiale, der viser min fortsatte indsats siden 2011 for at forklare, at begivenhederne var forkerte og ulovlige (Bilag 19-21; Korrespondance med DR, 2011). Vores samarbejde med fængselsdirektøren er veldokumenteret, og vi producerede endda en video med indsatte fra fængslet til brug til præsentation af projektet (Bilag 14; Video med interview med de indsatte, Vridsløselille Statsfængsel).

Lovmæssig argumentation

Det er godt demonstreret af de faktuelle beviser, at jeg er et offer for en forud planlagt og veludført forsætlig sammensværgelse, der omfatter forskellige typer af ulovlige handlinger. DRs medarbejdere stjal mit koncept og forarbejde, først ved at afvise mit projekt og derefter producere og udsende et næsten identisk projekt, hvilket reelt forhindrede mig i at lave et lignende tv-program igen. Ansvar for de konstaterede ulovlige handlinger påhviler endvidere følgende personer: Claus Ladegaard, Thomas Heurlin, Mette Hoffman Meyer, Claus Meyer, Marianne Secher og Anders Riis Hansen. Disse personer er hovedaktørerne i den konspiration og skal dele det fulde ansvar sammen med DR1.

I henhold til artikel 1.1 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/116/EF gælder rettighederne for en ophavsmand til et litterært eller kunstnerisk værk for ophavsmandens liv og i 70 år efter dennes død, uanset dato, hvor værket lovligt gøres tilgængeligt for offentligheden. Det fremgår endvidere af § 1.1 i lov om ophavsret, at den, der skaber et litterært eller kunstnerisk værk, skal have ophavsret hertil, hvad enten det er udtrykt skriftligt eller i tale som en fiktiv eller beskrivende fremstilling, eller om det er en musikalsk eller dramatisk fremstilling, værk, kinematografisk eller fotografisk værk eller et kunstværk, arkitektur, brugskunst eller udtrykt på anden måde.

Det bemærkede tv-programprojekt og tilhørende foreløbige værker baseret på det koncept, som jeg oprindeligt udviklede, skal betragtes som kunstneriske og litterære værker og er inden for rammerne af ophavsretlig beskyttelse.

§ 2.1 i lov om ophavsret til Danmark giver eneret til indehaveren af ophavsretten til at kontrollere gengivelsen af værket, og enhver, der overtræder denne paragraf og udøver ulovlig reproduktion, straffes med bøde efter § 76.1(i). Det fremgår af § 80, at selskaber mv. (juridiske personer) kan straffes efter bestemmelserne i straffelovens 5. kapitel.

De ulovlige handlinger begået af de bemærkede parter, som uretmæssigt tilegnede sig mit arbejde og gjorde det projekt, der var næsten identisk med mit med kun mindre, kosmetiske ændringer, overtræder derfor EU såvel som dansk ophavsret. De nævnte parters ulovlige handlinger udgør også illoyal konkurrencepraksis og strider mod EU-Domstolens retspraksis og strider mod god markedsføringsskik i Danmarks markedsføringslov. Det fremgår af lovens § 3.1, at erhvervsdrivende skal udøve god markedsføringsskik under henvisning til forbrugere, andre erhvervsdrivende og offentlige interesser. Lovens § 24.2 fastslår, at handlinger i strid med denne lov medfører erstatningsansvar efter dansk rets almindelige regler og efter § 24.3 enhver, der forsætligt eller uagtsomt krænker eller uberettiget udnytter en anden persons rettigheder i strid med lovens § 24.2. denne lov skal betale en rimelig kompensation.

Jeg fremlagde også ansvaret for Marianne Secher, som var klar over eksistensen af sammensværgelsen mod mit projekt, men var samarbejdsvillig med hensyn til gennemførelsen af DR1-fængselsprojektet, hjalp dets udmøntning og hjalp konspirationsdeltagerne med at udføre deres ulovlige planer.

Den europæiske menneskerettighedskonvention, især artikel 6, garanterer retten til en retfærdig rettergang. Dette omfatter retten til adgang til en domstol og retten til at blive hørt inden for en rimelig tid. Mens konventionen ikke udtrykkeligt angiver en specifik frist for at anlægge en sag, understreger den vigtigheden af retfærdighed og retfærdighed. I denne sammenhæng kan princippet om "rimelig tid" fortolkes fleksibelt under hensyntagen til omstændighederne i den enkelte sag. Desuden sikrer Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder i henhold til artikel 47 retten til et effektivt retsmiddel og en retfærdig rettergang. Denne artikel styrker tanken om, at enkeltpersoner ikke bør nægtes adgang til domstolene på grund af tidens forløb, især når de har gyldige grunde til forsinkelsen med at indbringe deres sag. I forhold til dansk ret er det afgørende at undersøge forældelsesfristerne og eventuelle undtagelser, der måtte være gældende. I henhold til Forældelsesloven er den almindelige forældelsesfrist for civile krav tre år. Der er dog specifikke bestemmelser, der tillader forlængelse eller suspension af denne periode under visse omstændigheder.

Denne bestemmelse sikrer, at enkeltpersoner ikke uretfærdigt er afskåret fra at søge retfærdighed på grund af forhold, der ligger uden for deres kontrol. Derudover giver lovens § 4 mulighed for at forlænge forældelsesfristen, hvis sagsøgeren har været forhindret i at forfølge kravet på grund af uundgåelige omstændigheder. Dette kan omfatte situationer, hvor der er kommet nye beviser frem, eller hvor der har været

væsentlige hindringer for adgang til retsmidler. I lyset af disse juridiske principper mener jeg, at min sag fortjener at blive behandlet på trods af, at der er gået 12 år. Jeg her blevet truet og afvist beandling fra min fagforening samt andre advokater. Herudover har jeg gennemlevet psykiske lidelser frem til i dag som er veldokumenteret i forhold til brug af psykiatrisk hjælp samt medicin.

Ideen bag projektet var at skabe resocialisering. Claus Meyer sælger stadig sit produkt til fængsler som er bygge på det koncept som jeg udviklede som den første i verden, og som blev overtaget af DR, Koncern TV og Claus Meyer. Endelig oplever jeg at jeg er udelukket fra filmbranchen og mener at en dom i sagen, vil få betydning for mig og for hele branchen.

EU-lovgivningen og dansk lovgivning anerkender begge vigtigheden af adgang til klage og domstolsprøvelse og giver mekanismer til at imødegå forsinkelser, der er begrundet i tvingende årsager. Afslutningsvis opfordrer jeg respektfuldt de relevante myndigheder til at tage hensyn til de retlige rammer, som EU-lovgivningen og dansk lovgivning giver. Når jeg gennemgår min ansøgning om gratis proces. Retfærdighed bør ikke nægtes blot på grund af tidens forløb, især når der er gyldige grunde til at forfølge sagen efter en sådan periode.